

evig skal være udelukket fra det ganske vist lidet appetitlige Erhverv, som det dog er tilladt alle andre Kvinder at søge; og at det er en mærkværdig haard Virkning, hvor Straffen kun gaar ud paa en ringe Pengebøde. Men langt mere uhyggelig forekommer mig det Perspektiv, som Paragraffen aabner med Hensyn til Anvendelsen af § 2 i Loven af 1860, efter at det foreliggende Forslag maatte være vedtaget. Denne Paragraf er temmelig lang, og noget uklar affattet. Jeg maa maaske i Udtog gøre ærede Medlemmer, som ikke have læst den, bekendt med dens omtrentlige Indhold. Den siger, at enhver, der ikke vides at have Formue, fast Næringsvej eller anden Stilling, der afgiver Betyggelse for, at han finder sit Underhold uden Skade for det almindelige, kan Politiværgigheden affordre Rede for, hvorledes han ernærer sig, og for saa vidt han ikke klare for sig, kan Politiværgigheden give ham Tilhold om at søge lovligt Erhverv — det er det andet Udtryk, — og for saa vidt han ikke kan forskafe sig saadant, skal der gives ham Anvisning der paa saadant, og hvis han ikke holder sig det givne Tilhold efterretteligt, bliver han at straffe som Løsgænger. „Han“ er i dette Forhold selvfølgelig lige saa vel „hun“. Nu kan jeg ikke se andet, end at det bliver meget vanskeligt at bringe denne Lov i Overensstemmelse med det foreliggende Forslag. Der foreligger her et mærkeligt Dilemma. Enten maa vi sige, at Utugts-Erhverv efter Vedtagelse af de ærede Forslagsstilleres Forslag er lovligt Erhverv, eller ogsaa er det ikke lovligt Erhverv. Hvis man, hvad jeg er mest tilbøjelig til, betragter Erhvervet som lovligt, vil det føre til, at Politiværgigheden kan komme i den vistnok efter alles og særlig efter de ærede Forslagsstilleres Mening, upassende Stilling at skulle gøre sig nøje Rede for, om det Erhverv, en Skøge driver, bliver drevet i saadant Omfang, at hun kan leve af det, og for saa vidt hun ikke kan det, skal Politiværgigheden bestræbe sig for at give hende mere Arbejde; om det bliver af samme Natur eller af en anden Natur er ikke godt at vide; det er virkelig en Stilling, som er overmaade lidet passende for Politiværgigheden. Og hvis man paa den anden Side siger, at Erhvervet er ikke lovligt, og man behøver ikke en Gang at gaa saa vidt, thi man maa jo erindre Lovens anden Bestemmelse, nemlig at Erhvervet ikke maa være til Skade for det almindelige — og det kan være temmelig vanskeligt at sige, at det omtalte Erhverv ikke er skadeligt for det al-

mindelige — saa vil i Virkeligheden alt det, som de ærede Forslagsstillere have tilsigtet, blive forgæves, saa vil en hvilken som helst Politimester vilkaarlig kunne annullere den Lov, vi maatte vedtage. Han behøver blot at anstille uophørlig Klapjagt paa disse Fruentimmer og sige: I have ikke noget lovligt Erhverv, og skaffe dem idømt Tvangsarbejde, saa eksisterer denne Lov slet ikke, og saa er der ikke naaet, hvad der er tilsigtet. Jeg skal indrømme, at for de Skøger, som maatte have andre Erhverv, eller som maatte være Kapitalister, kan Loven have Betydning, men for de andre, for alle de fattige — og det er jo de fleste — vil Loven være ganske værdiløs. De ville være prisgivne den enkelte Politimester, vi ville kunne faa at se vilkaarlig Forskellighed mellem Kommunerne paa dette meget principielle Omraade, og det forekommer mig, at det aldeles ikke kan gaa an. Jeg er overbevist om, at den ærede Ordfører for Forslaget og hans Medforslagsstillere ville være de sidste til at ønske, at man skal aabne Døren for Politivilkaarlighed, men det ville de med Nødvendighed komme til, hvis de ikke paa en eller anden Maade tage dette Forhold i Betragtning. Det kan ikke gaa an, at de ærede Forslagsstillere sige: Det kan godt være, at der kan komme saadanne Tilstande ved vort Forslag, fordi Loven af 1860 indeholder denne § 2, men det kommer ikke os ved. Det have vi ikke med at gøre. Det have de Herrer netop med at gøre; thi ved at borttage Regulativet, som ordner Forholdet og beskytter Kvinderne over for denne Paragraf om Løsgænger, ved at tage denne Skranke bort, aabne de netop Døren for Politivilkaarlighed.

Som jeg tillod mig at begynde med, anser jeg det ikke for muligt at tilvejebringe en Ordning af dette Forhold, som er appetitlig. Der vil altid kunne rejses store og begrundede Indvendinger mod en hvilken som helst Ordning, der overhovedet er mulig af dette Forhold, og det kan ikke være andet, end at enhver Ordning vil vække Indignation. Det forekommer mig derfor rigtigt, at jeg, efter at jeg har tilladt mig paa nogle Punkter at kritisere de ærede Medlemmers Forslag — jeg har i øvrigt glemt at udtale, man er jo i det hele taget tilbøjelig til at tale mindre om det, man er enig om, end det, man er uenig om — at jeg anser det for at indeholde et væsentligt Fremskridt ved sit Forsøg paa at opfriske og skærpe Bestemmelserne af sanitær Natur i Loven af 1874. Det fore-